

BATUZAKAR
PŘÍBĚH ŠTAMGASTA

VOJTĚCH KADERA

VOJTĚCH KADĚRA

BATŮŽKÁŘ
PŘÍBĚH ŠTAMGASTA

JONATHAN LIVINGSTON

Věnování

*Všem úžasným lidem, kteří mi
na cestách pomohli.*

*S výjimkou těch, kteří na oplátku
očekávali sexuální služby.*

*Ano. Mám na mysli tebe, Džórdži.
Ať ti shnije péro ty nechutný prase!
(viz. kap. Duha)*

Obsah

[Věnování](#)

[Prolog](#)

[Návrat](#)

[Chuligáni](#)

[Operátor výroby](#)

[Randevú](#)

[V pasti](#)

[Gastropříběh](#)

[Bahenní lázně](#)

[Margarita](#)

[Výprava](#)

[Vystřízlivění](#)

[Bon voajáž](#)

[Jiné klima](#)

[Boj o soukromí](#)

[Špatná kombinace](#)

[Překvapení](#)

[Balast](#)

[Vetřelec](#)

[Tma](#)

[Akce za všechny prachy](#)

[Špitál](#)

[Škvára](#)

[Příliš dlouhá noc](#)

[Babeta](#)

[Migrace](#)

[Psychedelické setkání](#)

[Dojezd](#)

[San Pedro](#)

[Podsvětí](#)

[Duha](#)

[Epilog](#)

Prolog

Stalo se to v noci ze čvrtka na neděli. Škodovka postoupila do plej of, což mé mysli velelo chopit se korbelu, a tak jsem také činil. Hanka mě z restaurace U Herolda vypakovala asi ve čtyři ráno. První ranní tramvaj mě přiblížila ke křivolakým ulicím největšího plzeňského sídliště, ve kterých by se cizák snadno ztratil, ale já, notorik znalý místních poměrů, znal každé zavšivené zákoutí, každou vietnamskou večerku, každou obskurní špeluňku. Z hlediska mých jasných priorit byla nejlepší ta s názvem Ranvej, jednoduše proto, že byla na dohled od vchodových dveří mého bydliště.

Prastarý reklamní poutač Gambrinus vytrvale svítil do noci, jako maják v bezpečném přístavu, jako naděje v těžkých časech, jako světlo na konci tunelu. Přiblížil jsem své zkřehlé tělo ke znovu rozmláceným vstupním dveřím a zabral bych za kliku, kdyby na nich nějaká byla.

Schodiště odvahy vedoucí do sklepních prostor prověřilo každého příchozího a oddělilo tak zrno od plev. Výzva spočívala v odlepení podrážky bot od každého jednoho olepeného schodu a v následné adaptaci na nedostatek kyslíku a pronikavý zápach moči a marjáanky. Vevnitř to vypadalo obdobně, bez ohledu na denní či roční dobu. Za barem postával prošedivělý pingl, uklízeč, vyhazovač a majitel v jedné osobě, a naproti němu pořád ten samý plesnivý dědek, co si do každého nového půllitru otočil panáka kořalky, a hned vedle něj Svačinář. Otlý mládenec, co se sotva držel na stoličce a vždycky měl po ruce bagetu Golf nebo alespoň šunkový sendvič, a krom toho byl jediný, kdo se v Ranveji občas odvážil objednat utopence z té prehistorické zaprášené sklenice, strategicky umístěné v nejtemnějším rohu lokálu. Ostatní štamgasti hibernovali na starých kožených gaučích, zpravidla po požití hašiše a několika redbullů s jégrem.

Posadil jsem se na bar a objednal si dvanáctku. Mohl jsem si ale objednat cokoliv jiného, neboť všechna piva na čepu chutnala stejně. Chvilí jsem popíjel a pak si to přivandroval hejl se žluto-černou šálou

HC Litvínov, kterou by měl kolem krku, kdyby nějaký měl, a posadil se hned vedle mě. Byl asi o půl metráku těžší a měl pořádnou opici, což se snažil kamuflovat tupým civěním do vystavených flašek. Ten poslední debakl na účet Litvínova visel ve vzduchu mezi námi, jak jsme každý hrdě vysedávali v těch svých barvách.

„Fandíš Plzni, jo?“ nadhodil zbytečný dotaz, aniž by přestal vejrat do flašek před sebou.

„Si bystrej. Jak si to uhodl?“

„Podle tvý pobryndaný šály. Vytíráš s ní podlahu?“

„Podlahu brzo vytrů s tebou, a co se týče mý šály, tak mně už maminka nepere, ale chápu, že ty to máš třeba jinak.“

„Si asi myslíš, že si hrozně tvrdej, co? Při tom se tu hrbíš nad svým dávno zvětralým pivem a jenom žvaníš.“

„Asi ti budu muset udělit lekci slušnýho chování.“

„Ty mně chceš udělovat lekci? Tak pojď ven, ty chrchle.“

V tom krátkém časovém úseku, jež má podnapilý člověk v podobné situaci k dispozici, mi hlavou proběhlo několik scénářů. Nejméně se mi asi líbil ten, jak do mě hejl s postavou Bada Spencra venku buší jako do hadrovýho panáka. Na barových stoličkách se naše šance zdály vyrovnanější. Ze všech sil jsem do něj strčil, načež se rozplácl na špinavé podlaze, jako by byl z plastelíny, a praštil se do kedlubny o nohu dřevěného stolu. To mi poskytlo prostor pro seskočení ze stoličky a zaujetí stabilního postoje, pokud se dá vůbec po patnácti pivech o nějaké stabilitě mluvit. Bad Spencr se vzchopil, chytl mě za flígr a otevřenou dlaní mi ubalil facku hodnou svého jména.

Probral jsem se na hromadě povalených židlí s píchavou bolestí v boku. Mžouravým pohledem jsem zahlédl barmana, jak strká do Spencra a dokonce ho i kope do zadku. Přidal ještě pár frází o tom, že tohle je jeho podnik a já Kryštof jsem tady doma. Hleděl jsem na něj jako na svého spasitele. To on byl pro mě jediným bohem, a kdybych zrovna nebyl pod obraz, možná bych mu i poděkoval.

Když jsem se znovu zmátořil, seděl jsem na baru. Nevím, jak jsem se tam dostal, ale přede mnou bylo pořád to jedno pivo, co jsem si

objednal před celou věčností. Poručil jsem si nové. V pozadí hrál Bob Dylan a mně třeštila hlava. Zdálo se, že po mé pravici sedí někdo, koho jsem v Ranveji ještě neviděl, ale já zrovna neměl náladu si s nikým povídat. Ani jsem se na něj nepodíval, ale on stejně začal vykládat. Bylo to něco o tom, jak vyrazil stopem do Španělska a co všechno ho cestou potkalo. Byla to k uzoufání nudná storka. Barman mi zatím připravoval ten napěněný zlatavý zázrak. Postavil ho přede mě, celý orosený. Napil jsem se několika plnými doušky a to už začínal být pobuda po mé pravici neodbytný.

„Každej by měl alespoň jednou za život podniknout nějakou cestu. Jenom se sbalit a ject. Do neznáma. Nebe nad hlavou a starosti za zády. Víš, co tím myslím?“

„Trochu klišé,“ odpověděl jsem skepticky.

„Dobře. Třeba seš tady spokojenej. Zlitez pod obraz. Co budeš dělat zejtra? Deš do práce?“

„Jo. Budu sypat čokoládou zasraný kroasanty. To je moje práce snů. Hele, ale ty tady sedíš stejně zlitez jako já. Tak co po mně chceš?“

„Dobrá, ale přemějšlej o tom, co sem ti řekl. I když pravda, to bys musel trochu omezit to pití.“

„A to se nestane,“ uzavřel jsem to.

Lupnul jsem do sebe druhou půlku půllitru a vydal jsem se na cestu domů. Venku už svítalo. Chvíli jsem nemohl přijít na to, co to znamená, a pak mi došlo, že má směna začala několik hodin nazpátek, a tak jsem to šel zaspát.

Návrat

Přímo naproti mně se o zeď opírá sbalený batoh. Ještě včera vypadal jako tělo bez duše a teď je plný těch rádoby nepostradatelných věcí. Čekám na virbl ve svém nitru, který cítím před každou další cestou, a ono nic. Jako bych měl jen dojít na poštu nebo strávit víkend u babičky. To se asi stává, když celý svůj vesmír balíš do třiceti osmi litrů, den co den, a vlastně úplně zapomeneš, že existuje i něco jiného. Že normální lidi běžně nakupují zásoby jídla na více než jeden den dopředu a že v těch zvláštních staveních z malty a cihel, co je jich kolem cest plno, skutečně hnízdí a je jim tak vlastně fajn. Nemusí se každý den trápit otázkou, kde složit hlavu, a přesně vědí, co budou dělat zítra v devět ráno a taky ve tři odpoledne, a tak celkově možná vědí trochu líp než ty, kam směřují jejich cesty.

Najednou se ti konečně rozklepou ruce. Jako by to až do teď byla jen abstraktní představa. Čas z toho krátkého úseku, kdy si byl doma, nemilosrdně ukrajuje čím dál větší kusy, až sou z toho jen cáry okamžiků a ty chodíš z jednoho pokoje do druhého a hledáš, ani nevíš co. Snad kabel, co si někde nechal ležet, nebo cestovní pas, prázdný deník, kartáček na zuby, foťák, ručník, cokoliv. Pořád všude vykládáš, jak ti k přežití stačí kreditka a ajfoun, a tváří v tvář syrové realitě stojíš na místě jako opařený a sotva, že máš ještě čas říct alespoň *Ahoj*.

Zavážeš si tkaničky a svazek klíčů necháš viset na háčku, protože ho teď nebudeš potřebovat hodně, hodně dlouho. Stojíš v domovních dveřích, jako bys stál ve dveřích bombardéru, který právě letí tisíce metrů vysoko. Víš, že v žádném případě nejsi připravený skočit, ale Múza, co ti pořád dýchá za zády, tě strčí do chřtánu Krakena, jakoby to byl jen taxikář, co tě má protáhnout těmi nejšílenějšími zákoutími naší planety. Padáš. Pořád dolů. Letíš střemhlav a nemyslíš ani tak na to, jestli je to konec nebo začátek. Spíše si jen užíváš volný pád a před ostatními předstíráš, že to máš těžce na háku a že ta hnědá břecha, co ti lítá z nohavic, je jen ovesná kaše s kakaem. Nic na světě

už tě nemůže rozházet a stejně pořád myslíš na ten nedopitý šálek kávy, co si nechal ležet doma na lince, na důkaz toho, že ses za ty roky stejně nic nenaučil.

Sedíš ve vlaku a ještě pořád nemůžeš popadnout dech, když to známé město plné osobitých lokálů a nedokončených příběhů začne ujíždět a nahradí ho oprýskané haciendy spokojených vidláků, kteří už dávno pochopili, že štěstí v paneláku nečeká. Před tebou jen dlouhá a daleká otevřená cesta... a to je ten moment. Teď můžeš konečně začít psát, jak si vždycky chtěl. *No jo, jenže jak to uchopit? Kde začít a kde skončit? Jestli to bude stejně rozhárané jako mé myšlenky, tak z výsledného produktu bude jen chaotická změť podivných blábolů, které se ti možná v hospodě nad ránem zdají geniální, ale tváří v tvář střízlivé realitě postrádají kýžený šmrnc. Vždycky mě ale iritovaly ty velkolepé plány hospodských povalečů jako: Zítřka si seženu práci! Zítřka přestanu chlastat! nebo: Zítřka o tom všem napíšu knihu! ...a tak píšu a už to nejde zastavit.*

Stejně jako mnoho jiných dobrodruhů, jsem i já hned po první cestě stopem do Španělska přišel na to, že bod zlomu přichází až po návratu domů. To je totiž ta chvíle prozření, a proto bych své vyprávění rád začal právě tam. Pokud možno bez dalších zbytečných keců.

Dřímával jsem ve svém prastarém spacáku typu dekáč, který vlastně nebyl můj..., ale to znovu úplně zbytečně odbočuji. Zapůjčila mi ho má bývalá přítelkyně a já jí ho nějak zapomněl vrátit, stejně jako ešus, čturu a kapesní hodinky jako z filmu Cesta kolem světa za osmdesát dní. Žádný časový limit jsem neměl, a tak mi hodinky neprokázaly zdaleka takovou službu jako onen legendární dekáč. Toho rána ale začalo sněžit, na což bohužel jeho tepelná izolace nebyla předurčena. Spal jsem jen tak napůl. Jedním okem jsem pozoroval přibývající sněhovou nadílku v okolí čerpací stanice a druhé bylo ještě stále pohrouženo do nostalgického snění v prostředí rozpáleného Maroka. Pochopitelně jsem dal přednost rozpálenému písku před studeným sněhem a zavřel jsem i oko druhé.

Začalo to v parku za městem. V klidu jsem vospával u kamenné zdi, abych byl krytý alespoň z jedné stany. Z té druhé se téměř neslyšně připlížil Abdul. Tím jménem si nejsem jistý, ale po cestě jsem nabyl dojmu, že v Maroku jsou všichni buď Mohamedové, nebo Abdulové, takže to bylo přibližně padesát na padesát. Bylo už světlo, když se mi začal přehrabovat v šátcích, kterými jsem pravidelně nahrazoval polštář. Používal při tom pomalé, pečlivé pohyby. Zřejmě se domníval, že mě tak nevzbudí. Vzbudil. Kromě toho mi už stejně všechno cenné dávno ukradli, a tak jsme na sebe chvíli koukali a mlčeli. On nasadil grimasu nejlepšího přítele a pak vstal a začal pomalu couvat, aniž by přerušil oční kontakt. Přes spací pytel zřejmě nebylo poznat, jak moc křehká je stavba mého těla.

Počínaje tím ránem jsem začal přehodnocovat svou hipizáckou cestovní filozofii nezbrojeného naivního mládence. Dokonce jsem začal pročítat vyhlášky jednotlivých zemí, což však mou nově nabytou vášeň k bouchačkám a kudlám krutě zchladilo. V reakci na to jsem se začal utápět v představách, že přetvořím své paže v kladiva, budu dělat krav maga, posilovat, běhat a vůbec všechny ty věci, co se v kontrastu strastiplné výpravy zdály jednoduché. Nic z toho jsem ale nikdy dělat nezačal, a pokud ano, pak jsem rychle skončil. Jednoduše proto, že mě to nebavilo. Cesta mě ale bavila, a právě proto jsem v ní dokázal pokračovat navzdory proradným Abdulům a Mohamedům.

To dopoledne jsem někde ztratil své růžové brýle, jak se kolem mě tyčily úzké ulice zaplivaného Marakéše. Najednou byly fuč pompézní drožky tažené vznešenými hřebci, podobně jako hend mejd tkané látky nejvyšších kvalit a zářivé šperky pouličních prodejců. Místo toho se na povrch drala syrová realita všedního dne. Lidské výkaly na ulici, vypelichané kočky brodící se vrstvou odpadků, krysy cupitající z jedné kavárny do druhé, lidé pochybného charakteru...

„Hej! Hej! Jũ vont sam víd?“

„Žádnou trávu nechci. Táhni, šmejde.“

Tu ulici jsem znal dobře. Dva kluci tu z jedoucího mopedu ukradli chodci telefon jen pár dní nazpátek. Byli šikovnější než Abdul, to se

musí nechat.

Vstoupil jsem do mediny. Jako chodící dolar jsem se proplétal uličkami tak úzkými, že do nich slunce svítilo každý den jen na pár minut. Vtom se to stalo. Ucítíl jsem omamnou vůni palačinky. Musel jsem se na moment zastavit, abych tu chvíli patřičně vychutnal. Silný kontrast mezi zavšivenou ulicí a paní, která rozdávala úsměvy na všechny strany a připravovala něco, co tak úžasně vonělo, mě vytrhl z letargie. Ještě chvíli jsem jen tak stál, než jsem konečně vstoupil dovnitř. Měl jsem v úmyslu si objednat černý čaj a palačinku, což bylo velmi troufalé. V Maroku byl totiž velmi omezený repertoár jídel, který byl všude zásadně stejný. Tažín, omeleta, salát a palačinka. K tomu vždy přeslazený mátový čaj nebo kola, což byl dokonalý produkt pro zemi, ve které se nepije alkohol a kde všichni milují sladké. Přát si něco, co byť jen lehce vybočovalo z tohoto standardu, byl vždy problém. Pít ale každý den ten samý čaj byl pro mě problém taktéž.

„Máte černý čaj, prosím?“

„Mátový čaj?“

„Ne. Černý čaj.“

„Co je to černý?“

„To je barva a také druh čaje.“

„Takže to není mátový čaj?“

„Ne. Je to černý čaj.“

Paní se na chvíli odmlčela a vytáhla z kapsy ajfoun. Hledala v gúglu černý čaj. Mlčela. Kroutila hlavou.

„Dáte si mátový čaj?“ zeptala se posléze.

„Ano, dám si mátový čaj a palačinku. Ten čaj bez cukru, prosím.“ Stejně jsem od začátku tušil, že to tak dopadne. Byl jsem na to už zvyklý. Často jsem si objednával vegetariánský tažín a stejně jsem dostal tažín s jehněčím. Tak jsem hezky poděkoval a našťouchal to do sebe. Někdy jsem ale doplácel na vlastní blbost, respektive na nedostatečnou znalost místní gastronomie. V jednom lepším podniku jsem si onehdá objednal pastilu, doufaje v těstoviny. Byl mi naservírován sladký koláč, posypaný skořicí, jehož náplň tvořilo

maso z holoubat. Dostat tedy místo černého čaje mátový bylo v pohodě i přesto, že byl navzdory mému přání opět přeslazený.

Snídaně mi dodala energii. Pokračovat v cestě bylo najednou zase snadné. Vždyť domů zbývalo už jen nějakých tři tisíce kilometrů stopem a chvátat také nebylo třeba.

Kapky potu mi stékaly po zádech. Už jsem byl z toho města skoro venku, když se proti mně postavil hezky oblečený muž a podal mi sklenici čaje. Mluvil anglicky lépe než já a nedal mi na výběr. Prostě jsem se musel jít podívat do jeho obchodu. Všude byly hromady pestrobarevných látek, šátků a koberců. Kýčovité konvice na čaj, talíře a příbory. Meče, dýky, katany, prsteny, obrazy, zrcadla a truhly plné šperků, jako z pohádky o Aladinovi. V prostorném obchodu byly cítit vonné tyčinky a tabák. Prodavač předváděl svou šou s kobercem a já už tušil, že mě má. Chytil mě na svou udici, hrál si se mnou a bylo jen otázkou času, kdy přijde zásek. Bylo to asi v momentě, kdy zapálil jeden svůj koberec, čímž prokazoval jeho odolnost vůči ohni.

„Tak co? Koupíš?“ začal svůj nátlak.

„Neměl jsem v plánu dnes nic kupovat.“

„Tisíc dirhamů za ten koberec, co říkáš?“

„To asi ne.“

„Osm set dirhamů, co říkáš?“

„Víš, já mám jen tenhle malej vak, místo batohu, kterej mi ukradli. Nemám, kam bych ten koberec narval.“

„Pět set dirhamů a ještě ti ho vlastnoručně zabalím, aby se ti tam vešel.“

„To zní lákavě, ale ne, děkuji.“ Začal jsem se zvedat k odchodu.

„POČKEJ! POČKEJ! Jsi dneska můj první zákazník, takže ti musím něco prodat. Jinak budu mít celý den smůlu, chápeš? Je to důležité. Dám ti ten koberec za dvě stě dirhamů. Dobře?“ nečekal na odpověď a začal ho balit. Než jsem stihl dopít čaj, měl jsem ve vaku ještě dva šátky a v podpaží pončo, o kterém prodavač tvrdil, že mi poskytne blažené teplo za časů nepřízně počasí, ale buď kecal, nebo neměl na mysli nepřízeň počasí v západním Německu.

Všechno se to stalo už před měsícem a já každý den vzpomínal

na ten bezstarostný život v zemi, kde neznali sních. Sveřepě jsem pokračoval v cestě stopem, a čím jsem byl blíže domovu, tím náročnější byly mé dny. Jako čaj, který chutná z počátku lahodně, ale jak se louhuje moc dlouho, začne hořknout v ústech. Měl jsem na sobě to pončo, ale teplo mi nebylo.

Začal jsem se znovu převalovat. Mé snění o Maroku přerušila mrazivá realita zasněženého rána. Neměl jsem stan, ani karimatku. Jen dekáč, ešus, lžíci, šest arabských šátků, jeden koberec, čturu a nevyužitě kapesní hodinky jako z filmu Cesta kolem světa za osmdesát dní. Vyrážel jsem s plným batohem věcí a vracel jsem se jako zpráskaný pes.

Byl jsem kousek před cílem. Už tři dny jsem si nesundal boty. Spal jsem v nich a snažil se přežít nečekaný mráz. Ztuhými prsty jsem neohrabaně nacpal výbavu pro bivakování (respektive můj děravý dekáč) zpátky do vaku. Vzduch se srážel před mými ústy při každém vydechnutí a v oslnivém světle lamp jsem se pomalým krokem přibližoval ke kavárně, která byla součástí čerpací stanice. Očividně jsem nebyl zákazníkem, kvůli kterému bylo otevřeno nonstop, ale na jedno amerikáno jsem ještě pár drobáček našel. Přinesl jsem kávu ke stolu a jen jsem v klidu poslouchal výběr současných hitů v podání německého rádia. V kapse jsem nahmatal balíček s nápisem Golden Virdžinia. Měl jsem ho u sebe celou cestu. Každý den večer, když koloběh událostí odezněl, jsem si ubalil jednu cigaretu. To byla má odměna. Někdy jsem se ale odměňoval i v jinou denní dobu. Jako třeba právě toho rána. Na stůl jsem vysypal zbytek tabáku. Z druhé kapsy jsem vytáhl zvlhlé papírky, slepené do dlouhé harmoniky. Opuchlými prsty jsem pečlivě odděloval jeden papírek od druhého, abych do něj mohl dát trochu tabáku. Podařilo se mi ušoulat poslední cigaretu. Byla skoro prázdná, ale papírek hořel sám o sobě, takže dobrý. Držel jsem ji v ruce tak opatrně, jako bych právě ubalil prvního džojnta v životě. Odebral jsem se ven. Hutný kouř naplnil mé plíce a posléze provoněl okolí kavárny. Jako by s každým obláčkem dýmu mizely i mé starosti. Život byl plný možností a bylo jen na mně, abych si vybral cestu.

Ranní slunce vybarvovalo okolní svět a já byl stále naživu. Pln vděčnosti jsem čekal na svou příležitost. Věřil jsem, že se domů dostanu ještě ten den, a tak jsem pozoroval zvyšující se koncentraci tankujících automobilů a čekal jsem na ten svůj. Nechtěl jsem se ptát každého řidiče a tak jsem vyvinul sofistikovaný způsob filtrace osob, aby zbyli jen ti skutečně potencionální. Neptal jsem se samotných žen, neboť ty se obvykle bály, že je cestou znásilním, a stejně tak jsem nechal být kravaťáky, neboť jsem pro ně byl jen smradlavý hipík. Oslovoval jsem především lidi, kteří mi byli nějakým způsobem podobní, osamělé řidiče a šoféry vozů s českou, slovenskou nebo polskou poznávací značkou. Zábavné bylo také oslovit manželský pár. Tuhle mi muž slíbil spolujízdu, načež mu to manželka zakázala. Klasika.

Měl jsem problémy s výslovností německých měst, a tak jsem se snažil vytipovat nějakého slovanského řidiče, což se mi brzy podařilo. Jmenoval se Dimitri. Jeho konkrétní národnosti si nejsem jistý, ale pro příběh to není důležité. U velké mapy Německa, která byla vystavena na parkovišti, jsem se mu snažil vysvětlit, kam mám namířeno. Vypadal, že rozumí. Rozhodně to nebyl typ člověka, který by běžně bral stopaře. Vypadal spíše jako někdo, kdo tě klidně nechá zhynout bídnou smrtí, když třeba smrdíš nebo se mu nelíbí tvůj ksicht, ale pokud ho dokážeš zaujmout, je schopen pro tebe udělat cokoliv. Svým přirozeným šarmem jsem si jeho náklonnost rychle získal. Dle jeho gest bylo zřejmé, že je odhodlaný mi pomoci, jak jen to bude možné.

Společnou cestu jsme měli pro následujících sto kilometrů, a tak jsem s Dimitrim vypil jednu kávu a zanedlouho jsem si hověl v jeho vyhříváných sedačkách, které se po probdělé noci zdály obzvláště měkké. Nohy mi pomalu rozmrzaly a krajina nás ladně mījela. Miloval jsem to.

Dimitri mě vůbec nepustil ke slovu, ale přesto to byl jeden z příjemnějších řidičů. Neptal se mě na mé vyznání a ani nemluvil o politice, což jsem oceňoval. Vyprávěl spíše o své rodině. Kolik má potomků a jakou má kde přízeň. O tom, jak je pro něj důležité

přátelství se Sergejem, za kterého by dal ruku do ohně, a jak spolu vycházejí jejich manželky. Byly to dlouhé monology, a tak jsem se nemusel namáhat s hledáním správné odpovědi. Z rádia zrovna zpíval Fil Kolins. Bylo to něco o holce, které je zima a nemá kde spát. Já byl sám na sebe hrdý, že částečně rozumím textu. Občas jsem přikývl, aby to vypadalo, že Dimitriho stále poslouchám. Jako začínající lingvista jsem s jistotou věděl, že nemluví česky ani slovensky. Volil ale velmi podobná témata, a tak jsem byl i přes jazykovou bariéru stále v obraze.

Jak cesta plynula, Dimitri začal dělat větší pauzy mezi větami, což jsem chápal jako prostor pro odpověď. Abych neodbočoval, pověděl jsem mu, kolik mám bratrů, a abych si komunikaci usnadnil, ukázal jsem mu na ajpedu nějaké fotografie. To nebyl moc rozumný nápad, vzhledem k tomu, že Dimitrimu byla bezpečnost provozu zcela lhostejná, a tak s radostí věnoval pozornost dalším a dalším snímkům, kterými sám listoval. V momentě, kdy zrovna uhnul očima směrem k vozovce, rychle zpozorněl.

„Ej! On iz Česki!“ usmíval se a ukazoval na kamion s českou poznávací značkou. „Ty iz Česki. To jest?“

Přikývl jsem v obavě, jak s tou informací naloží. Okýnko na místě spolujezdce začalo v rychlosti sto dvacet kilometrů v hodině pouštět ledový vítr do kabiny a Dimitri začal navzdory tomu nesrozumitelně křičet na českého řidiče kamionu ve snaze zastavit ho a pomoci mi tak v dokončení cesty. Přestože byl Dimitri zřejmě blázen, musel uznat porážku, ale tak lehce se bohužel vzdát nehodlal. Zastavení kamionu považoval za prioritu číslo jedna a dle toho také jednal. Byl jsem již zvyklý na ledacos. Řidiči, kteří za jízdy kouřili, telefonovali, svačili nebo onanovali, mě z klidu nevyváděli, ale tentokrát jsem se prozíravě připoutal. Bylo to přibližně v momentě, kdy se naše vozidlo zařadilo do pruhu před český kamion. Dimitri zapnul výstražná světla a otevřel okýnko, tentokrát na své straně. Vystrčil ruku ven a začal ukazovat směrem ke krajnici. Řidič kamionu na jeho znamení začal z dálnice sjíždět, což nikdo z nás nečekal. Chvíli to vypadalo, že sjedeme jen k další pumpě, ale místo toho jsme zastavili na nájezdu

na jinou dálnici, a já s napětím očekával, jak se bude situace vyvíjet, naivně doufaje, že nebude třeba mého zásahu.

Dimitri vystoupil z auta jako první a já ho následoval, abych o tu taškařici nepřišel. Řidič kamionu také vystoupil a v jeho očích se zračily jisté obavy. „Něco se stalo? Jste v pořádku?“ naléhal na nás.

„Eto molodoj puteshevník, zdes. Jemu nushno Česki! Vy vozmete jego?“ ptal se sebevědomě Dimitri. Řidič kamionu nic nechápal. S každou další vteřinou bylo více zřejmé, že se do toho budu muset vložit. Pokusil jsem se tedy uvést situaci na pravou míru, ač nerad.

„Prosím vás, nezlobte se... Jsem v tom vážně nevinně. Já jsem stopař a tenhle šílenec mě nabral. Teď vás zastavil, aby se zeptal, jestli mě vezmete do Čech,“ řekl jsem, maje na tváři trapný úšklebek. Ve stínu šíleného řidiče jsem i já musel vypadat jako naprostý hlupák.

„NO TO SI ZE MĚ DĚLÁTE PRDEL! Já myslel, že se jako něco stalo! Že vám třeba od kamionu vlítl šutr do vokna..., ty vole! Já jedu na čas, sotva to stíhám a vy mě zastavíte kvůli tomuhle? To víš, že tě vezmu. Naskoč si a dělej.“

Hezky jsem poděkoval Dimitrimu, za kterého jsem se pak celou cestu styděl, a naskočil jsem do kabiny. Díky sjezdu, který jsme trefili, se naše společná cesta prodloužila o dalších padesát kilometrů, což mi bylo, na rozdíl od šoféra, docela lhostejné.

Řidič, jménem Karel byl stejně ukecaný jako Dimitri. Své povídání často prokládal frázemi jako: „To jste mě hoši ale vážně nasrali,“ a já už ani neměl síly si z toho něco dělat.

Bylo zvláštní kolem sebe vidět nápisy v českém jazyce. Slyšet českou hudbu a české nadávky, jimiž byl Karlův slovník bohatě prošpikován. Prdel, chrchel, mrdník a další skvosty našeho jazyka. Domovní dveře se blížily s každým dalším zdolaným kilometrem a mě nic nemohlo rozházet. Chvíli mi přišlo úžasné formulovat své myšlenky přesně tak, jak mě napadaly. Přepnout z mé omezené angličtiny zpět do českého jazyka bylo přímo osvobozující. Brzy jsem si ale uvědomil, že i přesto byl v mé hlavě filtr, skrze který jsem své zážitky prosíval, neboť mi nepřišlo vhodné je prezentovat tak syrové,

jak ve skutečnosti byly. Zkoušel jsem mluvit o tom, jak těžké bylo spát pod mostem, jak mi ukradli batoh a jak mě lidé hostili u sebe doma, ale bylo to jako vykládat nasycenému, jaké je to držet půst. Nelámal jsem si s tím ale hlavu a pomalu jsem vyhlížel sjezd, na kterém jsem měl vystoupit.

Když jsem krácel kolem silnice kousek od Plzně, bylo už pozdní odpoledne. Čekal mě poslední stop. Poslední auto. Často jsem si představoval, jaké to asi bude, nasednout do něj. V mých snech bylo všechno velmi romantické, ale realita obvykle tak úžasná nebyla.

Zastavila stará felicie. Nastoupil jsem. Za volantem seděl zdatný muž. Měl mastné vlasy a na sobě roztrhaný kabát. O svůj zevnějšek se zřejmě moc nestaral. Rádio bylo vypnuté a pouze motor tvořil zvukovou kulisu. Já nikdy konverzaci nezačínal. Někteří řidiči prostě jen mlčeli a já s tím byl v pohodě. Tloušťík ale nakonec ticho přerušil.

„Jedeš z výletu?“

„Tak nějak. Byla to spíše stopařská výprava.“

„Na víkend?“

„Já jsem to teda nepočítal, ale myslím, že to byly nějaké čtyři měsíce.“

„Aha. Kde si všude byl?“

„Francie, Španělsko, Portugalsko, Maroko... Na hodně místech.“

„To fakt? To si takovej dobrodruh, jo?“

„Asi jo.“

„Kolik si měl peněz na tu cestu?“

„Jednu výplatu.“

„Tak to bych asi nedal. To si s sebou musel mít alespoň karton cigaret, ne? A co chlast? To muselo bejt drahý. Piješ vůbec?“

„Piju, ale na cestě jsem moc nepil. Takové problémy jsem vlastně vůbec neměl. Na celou cestu mi stačil jeden balíček tabáku.“

„Ty si úplně blázen, kámo. To já bych nemohl. Vůbec nevím, co bych tam jedl. Já sem řezník, víš. K životu přece potřebuješ mít alespoň jednou denně teplý jídlo. Flák masa, knedlíky, guláš nebo svíčkovou, znáš to. To v ešusu nepřipravíš. Každý by prostě měl mít nějaký zázemí, kde se o sebe dokáže postarat a taky o svou rodinu,

chápeš? Ne cestovat s holou prdelí. Teď se vrátíš, a co budeš dělat? Začneš odznova? Čím si vyučenej? Kdyby si chtěl, seženu ti práci na jatkách. Dobrý peníze...”

Celé to vyprávění o správném způsobu života v mých uších znělo absurdně. Zázemí, jistota, pravidelnost, práce... Ta slova v posledních měsících nepatřila do mého slovníku.

Když jsme dorazili do centra, opustil jsem vozidlo a tramvaj mě zavezla na sídliště Lochotín. Došel jsem až do Žlutické ulice a následně jsem vystoupal do šestého patra panelového domu. Stál jsem před vchodovými dveřmi a vůbec jsem nevěděl, jestli je chci otevřít. Byl to ten moment, kterým by končil hezký dobrodružný příběh. Otevřeš dveře, rodina tě přivítá a žiješ šťastně až do smrti. Můj život tak ale nefungoval. Otevřením těch dveří všechno teprve začínalo. Neměl jsem klíče, a tak jsem zaklepal. Otevřel mi otec.

„Vítej zpátky, Kryštofe.“ řekl tím svým oficiálním tónem.

„Děkuji, otče,“ odpověděl jsem sarkasticky, což on nepoznal. Pověsil jsem ručně vyrobené pončo na věšák a vyzul se z těžkých bot. Vak jsem hodil do rohu. Procházel jsem naším bytem a všechno bylo stejné. Brácha pořád seděl jako zařezaný na své otočné židli, přímo před obrazovkou kompjútru a hrál Svět tanků. I jeho ajnclík byl pořád stejný. Malý a ponurý. Vzduch tam páchl jako vlhké prdy.

„Čau, Kryštof,“ povídá.

„Čau, brácha. Tak co tanky?“ povídám já.

„Hele, dobrý. Vypršel mi prémiovej účet, což je trochu krize, ale jsem na dobrým levlu. Ty asi teď nic nehraješ, co?“

„To asi ne. Řekl bych, že hrát hry je jako onanovat. Je to příjemný, ale při pohledu nazpátek vlastně jenom ztráta času.“

„Z tebe je teď nějaký filozof, jo?“

„No. Filozof všedního dne.“

„Co ta tvá cesta?“

„To je dlouhý příběh.“

Vlezl jsem do koupelny a tam na mě ze zrcadla civěl docela cizí člověk. Měl do hněda opálenou pleť a byl celý ušmudlaný. Viselo na něm vytahané tričko plné prachu a potu. Jeho oči se změnilo,

a přesto zůstal zachován jeho charakter brouka Pytlíka. Sám na sebe však hleděl pohledem uvědomělého mudrce, co v jeskyni poznání sežral Šalamounovo hovno, a nakonec pravil: „Jo, Kryštofe..., seš KLASA.“

Po dokončení očišťovacího rituálu jsem se cítil tak lehký, jako když ze sebe sundáš narvaný batoh nebo se vyzuješ z těžkých bot. Vyrejžovaný tak dokonale, že i opálení zmizelo. Vtom se otevřely dveře, do bytu vstoupila maminka a vlídně toho mládence obejmula. Všechny maminky na světě by v takové situaci měly reagovat podobně, a pokud tomu tak není, pak je něco špatně.

Následovala společná večeře, při které se maminka jako jediná vyptávala, co všechno jsem v tom světě zažil. Vyprávěl jsem jí tu verzi, kterou jsem si přichystal pro rodinu. O velkém dobrodružství, západech slunce, o překrásné přírodě a milých setkáních. Ve vhodnou dobu jsem pak položil první a na dlouhou dobu poslední otázku.

„Mami? Prosím tě, neměla bys dvě kilča na pivo?“

Pomalu jsem se blížil k hospodě a vychutnával jsem každý krok, především proto, že jsem na sobě měl opět své staré prošlapané děravé kecky, do kterých teklo, a navzdory tomu se v nich tak hezky chodilo. Pozorně jsem si prohlížel všechny ulice, které se za tak krátkou dobu jen stěží mohly změnit, a přesto mi přišly docela jiné. Chvíli jsem pak ještě postával před zamlženými okny restaurace U Herolda, než jsem zabral za kliku.

U stolu štamgastů klimbal Sváťa a hned vedle něj se Mártý neuroticky přehraboval v hromádce tiketů snad od všech existujících sázkových společností a z předpotopního smártfounu mu do toho pinkala další a další upozornění z právě probíhajícího zápasu Premiér Líg. Posadil jsem se k nim.

„Kouká ti holub z nosu.“ povídá Sváťa rozespale, namísto pozdravu.

„Cože?“

„Jaký cože..., holub z nosu ti kouká. To nevíš, že nejlepší kámoš se pozná podle toho, že tě na takovou věc upozorní?“

„Tak teď už to vím,“ utřel jsem si nos. „Co se to tady děje? Mártý se

dal na sázení?“

„No. Von teď bude hrozně bohatej. To nevíš?“

„A kdy má přijít ten zlom?“

„Už včera bylo pozdě,“ skočila nám do toho Hanka, která mi zrovna přinesla čerstvé pivo. „Má tady sekeru, kterou prej zaplatí, pokud Menčestr vyhraje o dva góly.“

„TYVOLE GÓÓÓL!“ začal řvát Márty. „Nalej nám všem kořalky, Hanko.“

„To sis vybral hezkej koníček, Márty,“ povídám mu.

„Moc nerejpej, nebo žádnou kořalku nedostaneš. Kde ses vůbec flákal? Sem tě podezřele dlouho neviděl.“

„Na cestě jsem byl. Ve Španělsku, Maroku a tak...“

„Takže ty máš teď radši černý než nás?“

„Víš co, Márty? Pokračuj radši zase v sázení, to bude nejlepší.“

Každý z nás otočil rundu kořalek, načež se Márty rozhodl naládovat drobný do džúboxu a prostorem mé oblíbené nálevny se rozeznělo:

*Dokolečka dokola
budou všichni dohola
dokolečka dokola kolem*

Romantika jako řemen.

Sváťa se znovu pohroužil do hloubavého mlčení, chrápání a škytání. Už jsem se pomalu chystal opustit lokál, když najednou vstoupila Ivanka. Od posledně trochu přibrala a vypadala unaveně. Dala mi pusku na tvář, objednala panáky a posadila se k nám. Houkala se na židli a nemohla zastavit svůj slovní průjem. Plácala jedno přes druhé a páté přes deváté tak dlouho, až každé téma čítající práci sekretářky, život na ubytovně a večery v hospodě probrala ze všech stran a ledacos pro jistotu i zopakovala dvakrát. Sváťa vnímal jen sporadicky, Márty se staral o své tikety a na mě tak vylučovací metodou zbyla role posluchače. Grimasu vnímavého člověka jsem měl naštěstí dobře nacvičenou, a mezitím jsem si stačil promyslet, kde bych rád složil hlavu, neboť domů se mi nechtělo a bivakování v hospodě u krbu jsem měl od jisté doby zakázáno. Ve vhodném

momentě jsem tedy Ivance oznámil, že spím u ní, protože tramvaje už stejně nejezdí, načež přísně odsekla, že prý u ní to rozhodně nepůjde.

Vykračovali jsme společně chladnými ulicemi nočního města, kterým křižovali taxíci, a jinak byl všude až podezřelý klid. Došli jsme k obrovské hnědé barabizně, ze které do tmy svítilo několik posledních oken. Ivanka rozvážně odemknula, otevřela, zavřela a následně zamknula vchodové dveře. Po dlouhém schodišti jsme pak byli nuceni vystoupat až do nejhořejšího patra budovy a skrze úzkou chodbu dojít ke dveřím pokoje číslo čtyři sta devatenáct. Po překročení prahu zahájila Ivanka pantomimickou hru, přičemž se taktéž snažila vyvarovat jakéhokoli zvuku. Přísně ukázala směrem k posteli a gesty naznačila spánek, což se mi zdálo velmi troufalé. Čekal jsem večeri a sex a místo toho jsem se jen znovu přesvědčil o tom, že je chyba cokoliv čekat. Dokonce ani ten pokoj jsem si nemohl pozorně prohlédnout, protože ona vůbec nerozsvítila. Jen mi suše přidělila deku a sama si lehla na levou stranu prostorné postele. Já jsem narozdíl od ní ze sebe sundal veškerý šat a až potom jsem ulehl těsně vedle ní. Jenže ona pod sebe zakasala deku takovým způsobem, že vypadala jako obří housenka a otočila se směrem ke zdi. Snad nikdy v životě jsem nedostal jasnější znamení o nezájmu druhé strany.

„Ivankóóó?“ začal jsem šeptat.

„Pššt!“

„Ještě nejdem spát, že ne.“

„Pššššt!“

Na moment jsem zavřel oči a najednou začal řvát budík. Byla ještě tma a já vůbec nechápal, co se to sakra děje. Ivanka pohotově vstala a začala kolem mě šramotit. Nechtělo se mi opustit vyhráté lóže. Mohli jsme tam zůstat už navždycky. Chlastat a prcat. Ona ale musela do práce a já zpátky do svého života. Nesnídali jsme. Šli jsme se rovnou obouvat. Bylo ticho.

Ivanka mi předchozího večera dala ohříváčky do bot. Vůbec jsem netušil, že něco takového existuje. Bylo slastné si v těch vyhrátých